

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΚΑΪΤΕΖΙΔΗΣ

ΔΗΜΑΡΧΟΣ
ΠΥΛΛΑΙΑΣ
ΧΟΡΤΙΑΤΗ

Συναίνεση με το ζόρι στην αυτοδιοίκηση!

Τώρα που ολοκληρώθηκαν οι εκλογές της τοπικής αυτοδιοίκησης μπορούμε να πάρουμε μια γεύση απ' όσα είναι σχεδόν βέβαιο πως θα συμβούν στην επόμενη θητεία από το νομοθετικό έκτρωμα που υπόσχεται να αφήσει ακυβέρνητους τους περισσότερους δήμους της χώρας. Δήμαρχοι που εκλέχθηκαν τη δεύτερη Κυριακή, υποδέχθηκαν τη νίκη τους με όψη ηττημένου, ασφαλώς σκεπτόμενοι την επόμενη δύσκολη μέρα στην οποία αντί να διοικούν θα αναγκαστούν να παζαρεύουν πολιτικές και οφίτσια με τους δεύτερους, τους τρίτους και τους τέταρτους.

Η απάντηση των εμπνευστών του Κλεισθένη πως το δημιούργημά τους «θα ανοίξει το δρόμο σε συναινέσεις» και πως «όλοι θα αναγκαστούν να συνεργαστούν» πάσχει και από πολιτική, δημοκρατική αλλά κι από εννοιολογική άποψη. Η συναίνεση είναι έννοια ελεύθερης βούλησης. Συναινώ, σημαίνει συγκατατίθεμαι εκουσίως. Αν δε συναινώ, τότε αρνούμαι. Κι αυτό είναι δικαίωμα. Απλές έννοιες σε όλα τα λεξικά.

Έρχεται, λοιπόν, η κυβέρνηση και μας «προμηθεύει» μ' ένα καινούργιο συνώνυμο της λέξης συναινώ. Τη λέξη... αναγκάζομαι! Αυτό είναι προφανώς σχιζοφρενικό και ως σκέψη. Αναγκαστική συναίνεση δεν έχει παρατηρηθεί ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Σε μια διαδικασία μπορεί να υπάρχει συναίνεση ή άρνηση. Αν απαγορεύεται η άρνηση και επιβάλλεται η συναίνεση τότε μιλάμε για μια υποταγή της ελεύθερης βούλησης. Η Δημοκρατία δεν μπορεί να επιβάλλει τέτοιες λύσεις. Δεν μπορεί να κάνει τη συναίνεση υποχρέωση. Ούτε να αφαιρεί από τους δήμους το δικαίωμα να διοικηθούν.

Επί δεκαετίες οι δήμοι βάδισαν με πραγματική συναίνεση στις δημοτικές παρατάξεις. Είχαν, όμως, πάντοτε την ασφαλιστική δικλείδα να μπορούν να λειτουργούν χωρίς να εκβιάζονται από τη μειοψηφία. Προφανώς ο Κλεισθένης δεν αφορά τη συναίνεση, αλλά τη συναλλαγή. Δεν είναι νόμος που ενώνει αλλά που διχάζει. Όπου επιχειρήθηκε η τακτική της ελάχιστης κοινής συμφωνίας, τα αποτελέσματα ήταν από μέτρια έως απογοητευτικά.

Η νέα αυτοδιοίκηση θα κοιταχτεί στον καθρέφτη του Κλεισθένη και θα δει με τρόπο το είδωλό της να μοιάζει πολύ με αυτό της κεντρικής πολιτικής. Άλλωστε, στην Ελλάδα ποτέ δε μας ενδιέφερε να αλλάζουμε τα λάθη σε σωστά, αλλά μόνο να φέρνουμε τα πράγματα στα μέτρα μας.